

РЕШЕНИЕ

№ 6546

гр. София, 25.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12427** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.„б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Г.,[ЕГН],чрез адв.Ч.,с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица],партер, тел.: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006316/14.11.2024г. на полицейски инспектор, Р. Н., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

Иска се отмяна на оспорваната заповед като постановена в нарушение на материалния и процесуалният закон. В частност:

Заповедта е съставена въз основа АУАН,който не отразява действително случилото се,тъй като видно от АУАН жалбоподателя е отказал проверка с техническо средство.

Не са налице основания за издаване процесната ПАМ,като непосочването на факти от значение за спора изключва възможността за проверка на акта. Не е спазено изискването за форма на акта,респ. не е налице мотивирана заповед.

Налице са различни твърдения – че е управлявал автомобил с алкохол на о,5 на

хиляда, както и, че е под въздействие на наркотични вещества.

В заповедта не са посочени основанията за прилагането и, каква е правната квалификация, установена с АУАН, след като препраща към него.

Не е посочена датата на извършване на нарушението. Посочена е дата на АУАН, нищо повече.

Ответната страна изразява становище за неоснователност, респ. че оспорването следва да бъде отхвърлено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Процесната жалба е допустима и редовна/ с отстранена нередовност с молба от 20.12.2024г./, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б. "б" от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка, съдът съобрази и приема:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил и приел, видно и съдържанието на самата Заповед, че Г. Г., в [населено място], около 23:45 управлява лек автомобил „Пежо“ с табели рег. [рег.номер на МПС] по по бул. М. от бул. С. към бул. Б. шосе. На бул. Б. шосе преди кръстовището с ул. Рилска обител е извършена проверка при която отказва да бъде проверен с техническо средство алкотест дрегер 7510, №0390, определящо съдържанието на алкохол в издишаният въздух, както и да бъде проверен с ДРЪГ ТЕСТ 5000 ARPK0021 за употреба на наркотични вещества и техните аналози, за което му е съставен АУАН на 13.11.2024г., серия GA № 3350118.

По преписката е приложен АУАН серия GA № 3350118 от 14.11.2024г. в който са изложени и описани същите обстоятелства. АУАН е връчен, като оформен при отказ за получаване - с подпис на двама свидетели.

На жалбоподателя е издаден и талон за медицинско изследване № 288509 от 00ч и 15мин. на 14.11.2024г. с направление ВМА за медицинско изследване, също връчен като оформен при отказ за изследване.

По делото е представен и Протокол за медицинско изследване и взимане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, изготвен от д-р С. Т. – ВМА, видно от който проба не е взета поради отказ на лицето от изследване.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1,

2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" – СДВР/видно от Заповед № 513з-9568/13.09.2024г за преназначаване на полицейски инспектор Н., поради което следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесната принудителна административна мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието, че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождащи го, като част от административната преписка, когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажии съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка и процесният акт, поради което не може да се приеме, че същият е немотивиран, постановен при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка, въз основа на която е приложена и дадената от органа правна квалификация. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на акта и в частност – нарушение на чл.35 АПК.

В процесният акт е налице една единствена неточност, която обаче трудно може да се квалифицира и като неточност, а именно - в ЗПАМ е посочено, че АУАН серия ГА № 3350118 е съставен на 13.11.2024г., докато видно от АУАН серия ГА № 3350118, същият е съставен на 14.11.2024г. Този АУАН обаче, както и процесната ЗПАМ ясно показват и е изписано изрично в съдържанието им, че проверката на лицето е започнала около 23.45. на 13.11.2024г. В този смисъл е напълно логично и обективно оправдано датата 13.11. или 14.11 да бъде посочена неточно, доколкото смяната на тази дата се обуславя от 10 мин. разлика. Видно от самият АУАН обаче и от самата Заповед посоченото обстоятелство е констатирано в рамките на проверка, започнала на 13.11.2024г. около 23:45ч. и в този смисъл следва да се приеме за несъмнено установена.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус при наличие на безспорен отказ на водача да бъде тестван с тест, нормативната последователност на действията предполага провеждане на медицинско и химико-токсикологично изследване.

Когато водача обаче откаже да му бъде извършено и медицинско изследване приложение намира пряко нормата на чл.171 т.1 б.„б“ от ЗДвП в хипотезата в която отказът от изследвания е приравнен, с оглед последиците на шофиране с концентрация на алкохол над 0.5 на хиляда и на управление след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

В настоящият казус и противно на твърденията на жалбоподателя, мярката е приложена и в двете хипотези, тъй като отказът му обхваща както тестване с техническо средство за алкохол, така и тестване с техническо средство за наркотици, както и отказ за бъде взета и изследвана медицинска проба и за двете. Т.е. двете хипотези по смисъла на закона не се взаимоизключват, а видно от фактите по делото – и двете са налице и двете са приложени.

Наличието на релевантния факт - отказ от изследване с техническо средство или взимане на биологична проба, част от фактическият състав на законовата разпоредба е посочен в процесната ПАМ и се установява несъмнено както от цитираният АУАН, така и от издаденият и връчен на жалбоподателя и приложен по делото талон за изследване, така и от посоченият Протокол на ВМА. Това позволява да се

приеме, че са налице изложени фактически основания, подкрепени от доказателствата по преписката.

По делото е приложен издаденият талон за изследване с направление ВМА – [населено място]. Същият е съставен в съответствие с изискванията на чл.6 и сл. от Наредбата като съдържа данните за издалият талона служител, отразяване обстоятелството – отказ да бъде взета проба с техническо средство, направление къде и в какъв срок да бъде проведено изследването, повереният по отношение на който са установени обстоятелствата, подпис на служителя, дата и час на връчване, подпис на провереният.

Протокола за медицинско изследване от своя страна е оформен и съставен съгласно изискванията на Наредбата, като същият обективира недвусмислено причината поради което медицинско изследване не е проведена, а именно – отказ на лицето.

Ето защо следва да се приеме, че при постановяване процесната заповед не са допуснати нарушения на процесуалните правила, обосноваващи извода за нейната законосъобразност, като същата е постановена в съответствие с приложената материално-правна норма при съответствие между фактическо описание и правна квалификация.

В заключение следва да се посочи, че съществените за спора обстоятелства – бил ли е спрял, бил ли е проверен от компетентен орган, отказал ли е тест с техническо средство, било ли е издадено и връчено направление за изследване, неизпълнено ли е това направление, налице ли е отказ и надлежно ли е оформен той – са несъмнено установени и се потвърждават както надлежно съставените, изготвени и връчени актове по делото, така и от неговите обяснения във връзка със запознаването му с тях.

На последно място - оспорваната заповед е постановена и в съответствие с целта на закона и се явява единствено възможно следствие от установените факти. В този смисъл същата е постановена в рамките на обвързана компетентност от страна на органа и не разкрива превратно упражняване на власт.

Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход от спора и съобразно чл.143 ал.3 АПК основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да се определи съобразно чл. 24 от НЗПП изр. първо в размер на 100лв.

С оглед изложеното и на основание предл.последно от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006316/14.11.2024г. на полицейски инспектор, Р. Н., отдел „Пътна полиция“, СДВР.

ОСЪЖДА Г. В. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 100/сто/лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: